

ΡΟΙΝΑΙΣ.

ΚΛΑΙΕΙΣ!

Come non piango al pianto
l'uo Cesira.

Monti.

Κλαίεις, μέ ειπον, κι' εκλαυτα· θρηνεῖς, κι' ἐγὼ
(ἐξ ἴσου,
θρηνῶ, συμπάσχω καὶ πονῶ καὶ τήκομαι μαζῇ σου
Ἄλλ' ἀμφοτέρους διατὶ ἐφθόνησεν ἡ μοῖρα;
Ἦ ποῖος δαίμων βάσκανος ἐπέθεσε τὴν χεῖρα
εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας;

Φεῦ! ἔρρεε γαλήνιος ὁ νεαρός μας βίος,
ἦτο καθρέπτης διαυγῆς, ἀργυροστίλβων, λείος,
Ἀντανεκλῶν φαιδρὰς σκιάς καὶ πτερωτοῦς ὀ-
(νεῖρους
καὶ ἀναπλάσσων μαγικῶς, ὑπὸ μορφὰς ἀπειρῶν
τὴν τόσῃν εὐτυχίαν μας.

Ἄλλὰ ἐπῆλθεν ὁ σκληρὸς καὶ ταχυπέτης Χρόνος
καὶ ἔραυσε τὴν ὕβελον μ' ἐν λάκτισμα ἀπόνως.
Κατέπεσον τὰ τρίμματα εἰς τοὺς πόδας μας
(πλησίον)
κ' ἡμεῖς, ἡμεῖς οἱ ἄφρονες, ἐνῶ κρουνοὺς δακρύων
ἀνωφελῶς ἐχύναμεν,

Οὐδόλως κἂν ἐσκέφθημεν νὰ κύψωμεν μέ βίαν
ἐν τρίμμα κἂν νὰ λάδωμεν τοῦ θησαυροῦ μας
(μνείαν.
Ἡμεῖς, μέ ὅμμα στερηθὲν ἀκτίνος διανοίας,
νὰ τὰ σαρώνη εἶδομεν τοῦ Χρόνου ὁ μανδύας
καὶ ἀναυδοὶ ἐμείναμεν!

Ἐλθέ λοιπὸν, ἄς ρεύσωσιν ὁμοῦ τὰ δάκρυά μας·
Ἐλθέ, ἄς συγκεράσωμεν τ' ἀφόρητα δεινά μας.
Τοῦ δυστυχχοῦς τὸ δάκρυον θερμὸν ἂν ἀναβλύζη
Ἐτέρου ὅμως δυστυχχοῦς τὴν κάμινον δροσίζει.
Ἐλθέ, καὶ ἄς ἐλπίσωμεν,

Ὅτι θεὸς τις εὐμενὴς τὴν μοῖραν θὰ μαλάξη
κ' εἰς τὰς πληγὰς μας βάλαμον ἀνώδυνον θὰ
(στάξῃ·
Ὅτι καὶ πάλιν ἡ χερὰ ἡ πρώτη θ' ἀνατείλῃ,
Ὅτι καὶ πάλιν τῆς Ἑδέμ θὰ ἀνοιγῇ ἡ πύλη
καὶ εὐτυχεῖς θὰ ζήσωμεν.

Νοῖμβριος 1868

I. X. K.

ΤΩ ΦΙΛΩ ΜΟΙ Μ. Μ. ΠΑΠΠΑ.

Ἀιτοῦντί μοι στίχους διὰ Λεύκιωμα.

«Τῆς εὐτυχίας τ' ὄνειρο σὺν ἀστραπῇ διαβαίνει.
» κ' ἀφίνει μὲ πικρὴ βαφὴ στὰ πονεμένα στήθια
» ὅλα φαντάσματα στὴ γῇ· ἓνα καὶ μόνο μένει,
» ἓνα δὲν εἶναι φάντασμα τῆς συμφορᾶς ἢ ἀλήθεια.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Ὅταν τὸ πᾶν περὶ ἡμᾶς μαραίνεται καὶ σβύνῃ,
ὅταν τὴν τάλαιναν ψυχὴν πᾶσα ἐλπίς ἀφῇ,
εἰπὲ, τί μένει πλέον;
Εἰπέ μοι τάχα ἐπιζεῖ τὸ μῦρον τῶν ἀνθέων;

Ὅταν μᾶς ἐγκατέλειπον καὶ ὄνειροι καὶ πόθοι,
ὅταν τὸ νῆμα τῆς ζωῆς εἰς μοῖραν ἐδουλώθῃ
ἀμείλικτον, ἀγρίαν,
τὸ ἄσμα ἐπιτρέπεται εἰς τὴν πτωχὴν καρδίαν;

Εἶσαι λοιπὸν σὺ εὐτυχής; εἰς τ' ἀνθρώπου σου ἔτη
τῆς δυστυχίας ἡ πνοὴ δὲν ἐπνευσεν εἰσέτι;
Ψάλλε λοιπὸν καὶ σκίρτα,
καὶ στέφθητι μέ νάρκισσον καὶ μέ εὐώδη μύρτα.

Μὴ ζήτει πλέον παρ' ἐμοῦ ἁσμάτων μελωδίαν·
Μὴ ἔρχου κἂν πλησίον μου! φέρω τὴν δυστυχίαν
εἰς ὃν τινα μ' ἐγγίσῃ
εἰς ὃν τινα τὴν χεῖρά μου νὰ θίξῃ κἂν θελήσῃ.

Καὶ ὅμως ἔσχον καὶ ἐγὼ στιγμὰς τινὰς ὁλβίας
ἀπῆλθον ὁ βίος μου φαιδρὰς τινὰς πρωίας,
ἀλλὰ ἡ ὥρ' ταχεῖα
ἐπῆλθε, καὶ ἐκάλυψε τὸ πᾶν πυκνὴ σκοτία.

Ποσάκις ὑπὸ τὴν σκιάν καλλιφυοῦς φιλόρας
τοὺς ἥχους δὲν ἐτόνισα τῆς νεαρᾶς μου λύρας;
Ποσάκις ἐν ἐκστάσει,
δὲν ἐθεάθην δύνοντα τὸν Φοῖβον εἰς τὰ δάση!

Καὶ μ' ἐδαυκάλισε κ' ἐμὲ τοῦ ἔρωτος ἡ γλῶττα
κ' ἐμὲ προσέβλεψε γυνὴ δειλὴ, ἐρυθριῶσα,
καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν,
μ' ὥρκισθη ἔρωτα θερμὸν καὶ πίστιν αἰώνιαν.

Κ' ἠοθάνθην εἰς τὴν χεῖρά μου τὴν τρέμουσαν
(τῆς χεῖρα
τῆς μυριπνόου κόμης τῆς ἀνέπνευστα τὰ μύρα
κ' εἰς τὰ ἄδρά της χεῖλη,
εἶδον ἀφάτων ἡδυνῶν νὰ ἀνοιγῇ ἡ πύλη.

Ω! ἐνθυμοῦμαι τοὺς καιροὺς ἐκαίνους τῆς εὐδίας
τοὺς πτερωτοὺς ὀνείρους μου, τὰς πλάνους ὀπτα-
καὶ τὰς τερπνὰς θάσεις, (σίας
δσας εἰς γάμου μέλλοντος προσέβλεπον ἐκτάσεις.

Ἄλλ' ἤδη πέπλος νεκρικός τὸ πᾶν ἐπισκιάζει
καὶ τὴν ἀχλὺν τοῦ βίου μου οὐδὲν ἔτι σκε-
ἄκτις ἡλίου μ' αἶ. (δᾶζει

Εἶναι τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ φρικώδης ἐρημία!

Ἐσβέσθησαν τὰ ὄνειρα, ἀπέπτυσαν οἱ πόθοι,
ἡ εὐπιστος καρδιά μου ὑπούλως ἐπροδόθη·
οὐδὲν πλέον μοὶ μένει,
εἶμαι σκιά ἀνέστιος εἰς τάφους πλανωμένη.

Ἔσο σὺ φίλε εὐτυχής, ἀλλ' ἐνθυμοῦ ἐν μόνον
ἐν μόνον φίλε μου φοβοῦ τὸν ὀλεστέρα Χρόνον,
ὅστις ταχὺς προβαίνει
ὅστις ὑπὸ τὴν πτέρναν του πᾶν ἄνθος μας μα-
(ραίνει

Καὶ μένει μόνον ἡ πικρὰ ἀνάμνησις ἡ πρώτη,
ὥχρὰ λαμπρὰ φωτίζουσα κοιμητηρίου σκότη
καὶ παγερὰ ἐδόξη
ἐνθα παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον μας ἐτάφη.
Ἀπρίλιος 1870.

I. X. K.

ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις. — Οἱ
ΚΚ. Leauté καὶ Desnoyer ἀνεκάλυψαν καὶ
κατεσκεύασαν λαμπτήρα ὑποθαλάσσιον,
ὃς τις παρουσιασθεὶς εἰς τὴν Ἐνθαρρυντικὴν
Ἑταιρίαν τῆς Γαλλίας ἠξιώθη παρ' αὐτῆς
ἐντίμου μνείας. Συνίσταται εἰς λαμπτήρα
ἐλαίου, καίοντα ἐντὸς κλειστοῦ ἀγγείου καὶ
ἐρχόμενον εἰς ἐπαφὴν μὲ ὀξυγόνον ὑπὸ
πίεσιν 10 ἀτμοσφαιρῶν. Ὁ λαμπτήρ οὗτος
δύναται νὰ καίῃ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν
ἄνευ τινὸς ἐπιδιορθώσεως. Τὸ φῶς δ' αὐ-
τοῦ εἶναι καθαρότατον, βοηθοῦν πολὺ εἰς τὰς
ὑποθαλασσίους ἐργασίας.

— Ἀγγλος τις φωτογράφος προτείνει
νὰ τυπώσῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν ἐπιστο-
λῶν ἐν ὥσειδε μικρῷ διαστήματι κειμένῳ
ἐν ᾗ θέσει σήμερον τίθενται τὰ ἀρχικά τοῦ
γράφοντος γράμματα, τὴν φωτογραφίαν
τοῦ κατέχοντος τὸν χάρτην. Κατ' αὐτὸν,
μὲ τὸ μικρὸν ἐξοδὸν 6 φρ. δύναται τις νὰ
τυπώσῃ 1,000 φύλλα περίπου.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ τυπογράφοι French
καὶ Wheat ἐν Νέα Ὑόρκη ἐφεύρον πειστή-
ριον ἐκτυποῦν εὐθὺς διάφορα χρώματα.
Πέριξ τοῦ πρώτου καὶ κυρίου κυλίνδρου ὑ-
πάρχει πληθὺς ἄλλη δευτερευόντων κυλίν-
δρων ἐφωδιασμένων διὰ πάντων τῶν ἀ-

ναγκαίων καὶ ἐνεργούντων συγχρόνως τῷ
πρώτῳ καὶ κυρίῳ κυλίνδρῳ.

Στατιστικά. — Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ πό-
λεμος ἀπὸ 50 ἐτῶν ἐξηφάνισε πλέον
τῶν 2 1/2 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων καὶ
πλέον τῶν ὀκτὼ δισεκατομμυρίων φράγ-
κων. Καὶ δὴ ἐν μὲν τῷ Κριμαϊκῷ πολέμῳ
ἀπεβίωσαν 256,000 Ῥώσοι, 407,000
Γάλλοι, 45,000 Ἀγγλοὶ, 1600 Ἰταλοί.
Τῆς Πολωνικῆς ἐπαναστάσεως τὰ θύματα
ὑπολογίζονται εἰς 190,000, τῆς Ἑλληνικῆς
ἐνεξαρτησίας 148,000. Ὁ Ἰταλικὸς πόλε-
μος κατέφαγε 59,664 Αὐστριακοὺς, 30,
220 Γάλλους, 23,910 Ἰταλοὺς, 14,000
Νεαπολιτανούς καὶ 2,370 στρατιώτας τοῦ
Πάπα. Ὁ Ἰταλικὸς πόλεμος ἐστοίχισεν
εἰς τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν καὶ Αὐστροίαν,
1,485,000,000 φράγκα· ὁ Κριμαϊκὸς πό-
λεμος ἐστοίχισε 2,328,000,000 εἰς τὴν
Ῥωσσίαν 1,348,000,400, εἰς τὴν Γαλλίαν,
1,320,000, εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 1,060,000,000
εἰς τὴν Τουρκίαν, καὶ 470,000,000 εἰς
τὴν Αὐστροίαν.

Ὁ ἐτήσιος ἀριθμὸς τῶν γεννήσεων ἐν
Γαλλίᾳ, ὑπολογίζεται εἰς 900,000 περί-
που· ἐκ τούτων 80,000 περίπου εἶναι νόθα
παιδιά, ἐξ ὧν 10 ἢ 20,000 ἐγκαταλείπον-
ται παρὰ τῶν μητέρων των εἰς τὸ δημόσιον
ἐλεος. Καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ γενικοῦ ἀριθμοῦ
τῶν γεννήσεων 900,000 17,50 τοῖς 100
ἀποθνήσκουσιν· ἐκ δὲ τῶν νομίμων μὲν γεν-
νήσεων (820,000) 16, 36 π. 100. Ἐκ δὲ
τῶν νόθων γεννήσεων (80,000) 35, 52 π.
100. Ἐν ἔτι περίεργον παρατηρεῖται ὡς πρὸς
τὸν ἀριθμὸν τῶν θανάτων τῶν παιδίων τῶν
τρεφομένων ἀπὸ τροφῆς ἐν Παρισίοις, ὅπου
ἐκτὸς τῶν τῆς κατωτάτης καὶ τινων τῆς
μέσης τάξεως, τὰ λοιπὰ παιδιά ἀνατρέφον-
ται διὰ τροφῶν, ἡ θνησιμότης αὐτῶν εἶναι
54,68 π. 100 ἐνῶ εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς
πόλεις ὅπου αὐταὶ αἱ μητέρες βυζαίνουσι
τὰ τέκνα των εἶναι 19, 92 π. 100 μόνον.
Ἄς λάβωσι παράδειγμα αἱ τῶν Ἀθηνῶν
μητέρες αἱ διὰ μεγαλοπρέπειαν παραδίδου-
σαι εἰς τροφούς τὰ τέκνα των.